

El seminarista (Tema: Gelosia)

Un relat de: [Ferran Planell](#)

+

- Ave Maria Puríssima
- Sense pecat fou concebuda

Les dues frases es creuaren a través de la gelosia del confessorari. El seminarista s'aixecà persignant-se, i deixà lliure el seu lloc al següent de la cua. Amb pas decidit, enfilà les escales cap a la biblioteca.

En arribar a dalt, deixà la cartera a sobre de la cadira més propera al finestral. Era el seu lloc preferit, sobretot en dies de pluja, quan entre lectura i lectura, quedava embadalit guaitant com relliscaven les gotes per les fulles dels arbres, que perfectament arreglerats, contribuïen a donar encara més força a la duresa de línies geomètriques de l'edifici. Ja segur de què ningú ocuparia aquell seient que ell després de sis anys ja considerava seu, sortí i s'encaminà a la sala comuna. Va tenir sort. El telèfon estava lliure.

- Si?
- Hola, Gemma, sóc jo. Com va per aquí? - Gemma, que em sents?
- Ei! Joan, sí, sí que et sento. Bé, i tu?
- Aquest cap de setmana m'ordenen sacerdot, per fi ho he aconseguit. Volia que fossis la primera en saber-ho. Tu sempre vas estar el meu costat, quan dubtava de la meva vocació. Em faria molta il·lusió que vinguessis.
- ... Què bé, no? Estic molt contenta per tu. Sé el que arribaves a desitjar-ho. I és clar, és clar que vindré.
- Gràcies. T'espero diumenge, doncs. A les 9:00h. Sigues puntual, si us plau.
- Ho seré, ja ho saps.

El dia era assolellat. La capella vessava de gent. Amb la porta encara oberta de bat a bat, el cor -acompanyat de l'orgue- atacà els primers compassos de l'Ave Maria de Schubert. A ella sempre li havia agradat més que la de Bach. Des de dins, la seva silueta quedava perfectament retallada a contrallum. De cop es tombà, i llençant amb força el missal -d'aquella acurada edició amb tapes de pell- que li portava com a regal, plorant a llàgrima viva, deixà anar entre dents:

- Sempre hagués preferit més, haver de veure-me-les amb una altra dona.